

ПЕНЧО СЛАВЕЙКОВ В ПУСТИНЯТА

chitanka.info

В ПУСТИНЯТА [0]

*Денят залязва в тъмнокървав плам;
и дебне нощ пустинята. Едвам
те уморени, още все в уплаха,
в дрезгавината вечерна вървяха —*

*Мария на ослицата отпред,
след нея Йосиф. Нийде хорски след
по пясъка. И в полумрака тамо
бе чут шумът от стъпките им само.*

*И ето сянка татък се в нощта
пред тях издигна, — и растеше тя
от миг на миг по-ясна, по-голяма,
таинствена и неприветно няма.*

*На пустошта то беше тъмний бог —
безмълвний сфинкс, величествен и строг,
в мълчанието нощно на земята
комуто се откриват небесата.*

*Предпазливо там Йосиф се озре,
притече се, ослицата запре,
и на Мария, с рожба ненагледна
в скут, излека помогна та отседна.*

*По скъртените стъпала едвам
се майката изкачи, седна там
на тъмний сфинкс на каменните скути...*

Зарея се со стъпки едва чути

*нататък Йосиф, с себе си повел
ослицата. И тъмен сън, привел
чело над тях, разпери си крилете —
над майката и тихналото дете.*

*На сън тогаз пред нея се вести
незнаен мъж. И благите черти,
и кроткия му усмех на устата
огряваха околоръст тъмата.*

*И чу го тя: „Ти виждаш своя син
пред себе, майко. Вече не един
отрок, какъвто днеска в своите скути
ти носеше, — а обичуван в люти*

*съмнения, неволи и борби.
Че на сина ти бог в сърцето вби
жестокия си поглед — и обжегна
за подвизи духът му. Да посегна*

*ми заповяда той и онова,
което се говори на слова,
да го втълпя на хората в делата —
да съглася небото со земята.*

*А към това не води прекий път
от къщи за към темпела, — вървят
по него тез, които во тревога
за земното, с молитви лъжат бога.*

*А моя път горчив е и жесток.
И сам по него ме поведе бог:
през злобата на ближните и бесний
рев на сганта похулници несвесни.*

*И аз вървах самотен на света,
со кротка реч за обич на уста —
с която, земни злоби кат забравих,
път от земята в небеса проправих.*

*Премина той през майчино сърце,
тоз път. От теб отвърнах аз лице,
че бога чух: «Тоз мойта воля прави,
за мене който майка си забрави!»*

*И тръгнах аз самотен на света,
со кротка реч за обич на уста —
на майка си от обичта отречен,
на скръбний път към края недалечен,*

*на пътищата пътя най-жесток!
И на Голгота ме изведе бог,
където ме с трънлив венец венчаха —
и между два разбойника разгнаха.*

*На кръст умрях — за да възкръсна пак...“
И в светлината околния мрак
що ме огряла, ясно тя съгледа
обляно в кърви челото му бледо,*

*и кървави пригвоздени ръце...
Сви остра болка майчино сърце,
и тя простена — и от сън се сепна...
Детето спи. Далече татък трепна*

*в пустинята пролетяла звезда,
откъсната от мрака на твърдта.
И Йосиф, свел глава на стъпалата
там долу, тихо дремеше в тъмата.*

[0] Включено в „*Преди мълчанието*“, където е отбелязано с молив — без да може да се определи дали от Славейков: „София, 907“.

↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.